

Arrest

nr. 193 563 van 12 oktober 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GOUBAU
Congresstraat 49
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 17 mei 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 mei 2017 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 mei 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 186 692 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 11 mei 2017, waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. DE GHELLINCK, die loco advocaat G. GOUBAU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*“Aan de heer
naam: D.T.
voornaam: C.
geboortedatum: 07.09.1991
geboorteplaats: Ha Nam
nationaliteit: Socialistische Republiek Vietnam*

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 02/05/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 18/10/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

- x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

De zuster van betrokkene, D. T.T.T. °17/05/1987, van Vietnamese nationaliteit, geniet verblijfsrecht en verblijft in België. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties. Betrokkene maakt geenszins aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat de zuster, gemachtigd tot verblijf betrokkene kan vervoegen. Immers, zijn zuster kan zich begeven naar Vietnam. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Vietnam geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Het loutere feit dat betrokkene een sociaal leven heeft opgebouwd, opent niet het recht tot verblijf. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM bij een verwijdering.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen, is een inreisverbod van twee (2) jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee (2) jaar.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan, dat luidt als volgt:

“Enigste middel gebaseerd op de schending van de artikelen 7, 39/79, 74/11, 74/13, 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikelen 31 en 35 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees

Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, artikel 5 en 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, artikel 7 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU en het recht om in elke procedure te worden gehoord als fundamenteel beginsel van het Unierecht. artikel 8 van het Europese Verdrag van de Rechten van de Mens, artikel 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

Eerste onderdeel

Zowel het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten als het inreisverbod geven voering aan het Unierecht. Het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht is in casu derhalve van toepassing.

Nergens uit het dossier komt het duidelijk naar voor dat verzoeker gehoord werd over zijn uitwijzing naar Vietnam. De bestreden beslissing verwijst alleen naar het feit dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven op een vorig bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker kreeg geen gelegenheden om concrete objecties tegen zijn uitwijzing voor te stellen voor de besluitvorming. Dit maakt een schending van het hoorrecht zoals uitgesproken door het Hof van Justitie:

"45. Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging dat een algemeen beginsel van Unierecht is.

46. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (%ie met name arrest M., EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

47. Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde %in wordt besloten (%ie in die %in arrest Sopropé, EU:C:2008:746, punt 49j"1

De mogelijke uitwijzing van verzoeker naar Vietnam zou een zware inmenging in zijn privé- et familiale leven vormen. Om de rechtvaardigheid van deze inmenging te toetsen, moest verzoeker in staat zijn om de administratie op de hoogte te brengen van zijn huidige leven in België. Dit belang werd al erkend door uw Raad in gelijkaardige omstandigheden:

Zo stelde uw Raad:

« (...) Verzoeker stelt niet gehoord te zijn geweest. Uit het voormelde verslag van de grenspolitie, noch uit enig ander stuk in het administratief dossier, blijkt dat verzoeker dermate werd gehoord dat hem de mogelijkheid werd geboden om elementen aan te reiken die van belang zouden kunnen zijn voor de besluitvorming. Uit het verslag van de grenspolitie blijkt niet of verzoeker er een daadwerkelijk gehoor heeft plaatsgevonden of dat verzoeker enkel werd geconfronteerd met de bevindingen intake de vervalste verblijfskaart.

In casu wordt niet betwist dat de verwerende partij gebonden is door het EVRM en erover moet waken dat de bestreden maatregel geen schending van het EVRM inhoudt. In die zin kan van verweerder worden verwacht dat wanneer zij zelf het initiatief neemt om een bezwarende maatregel te nemen ten aanzien van verzoeker; dat zij verzoeker vooraf hoort en peilt naar mogelijke elementen die belangrijk zouden kunnen zijn om een grondige afweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM.

In casu voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij een gezinsleven heeft in België, met name dat hij gehuwd is met een Belgische onderdaan en dat hij met zijn vrouw in België samenwoont. Hij staaft zijn verklaringen met een huwelijksakte en een huurcontract Zoals voormeld blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker de mogelijkheid werd geboden om deze informatie

aan te reiken. Op geen enkel moment werd aan verzoeker gevraagd of er elementen waren die zich zouden kunnen verzetten tegen een beslissing van terugdrijving."

Dezelfde redenering moet gevolgd worden tegen de bestreden beslissing.

Een inreisverbod brengt een verzwaring van het inmengen in de gezinsleven van verzoeker. Bijkomende toetsing van de proportionaliteit van een dergelijke maatregel is dan ook noodzakelijk.

Wat betreft de werking van de Dienst Vreemdelingenzaken bevat het bevel om het grondgebied te verlaten een aantal tekortkomingen. Bij toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wordt de administratie verplicht om het respect van een aantal fundamentele rechten te waarborgen wanneer een terugkeer beslissing is genomen.

Artikel 5 van de Richtlijn 2008/115 bepaalt: "(...) Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met: (...) b) het familie- en gezinsleven", Artikel 74/13 VW vormt dus een gedeeltelijke en onvoldoende omzetting van artikel 5 van Tergukeer richtlijn aangezien hij beperkt wordt tot de toepassing van de waarborgen bij het vormen van de terugkeer beslissing.

De tekortkomingen bij het vormen van het bevel komen dan aan het bod bij het vormen van het inreisverbod.

Het hoorrecht is van toepassing voor de uitvoering van deze verplichting.

Verzoeker woont bij zijn zus en zijn schoonbroer in Brussel. De relatie dat verzoeker heeft met zijn zus en schoonbroer is beschermd door artikel 8 EVRM. Verzoeker kreeg geen mogelijkheid om de Dienst Vreemdelingenzaken te verwittigen over de gevolgen van de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod tegenover de vasthouding van zijn familielevens in België.

Bestreden beslissing bevat immers de volgende motivering : "Betrokkene maakt geenszins aannemelijk dat het familielevens niet elders dan in België kan worden verdergezet en dat de zuster; gemachtigd tot verblijf betrokkene kan vervoegen. Immers, zijn zus kan zich begeven naar Vietnam. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Vietnam geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt."

Het feit dat verwerende partij zijn beslissing motiveert door het feit dat verzoeker "het niet aannemelijk heeft gemaakt" dat het familielevens niet elders dan in België kan worden verdergezet is een duidelijke schending van het hoorrecht gekoppeld met de motiveringsplicht van verwerende partij, aangezien verzoeker de gelegenheid nooit heeft gekregen om zulke omstandigheden aan verwerende partij "aannemelijk te maken".

De bestreden beslissing heeft het hoorrecht van verzoeker geschonden.

Tweede onderdeel

De bestreden beslissing bevat geen concreet motief over de wettelijkheid van zijn inmenging in het familiale leven van verzoeker.

Volgens de rechtspraak van het EHRM, moet verzoeker de gelegenheid krijgen om de mogelijke schending van de eerbiediging van zijn privélevens en gezinsleven aan te klagen:

« 83. En revanche, s'agissant d'éloignements d'étrangers contestés sur la base d'une atteinte alléguée à la vie privée et familiale, l'effectivité ne requiert pas que les intéressés disposent d'un recours de plein droit suspensif. Il n'en demeure pas moins qu'en matière d'immigration, lorsqu'il existe un grief défendable selon lequel une expulsion risque de porter atteinte au droit de l'étranger au respect de sa vie privée et familiale, l'article 13 de la Convention combiné avec l'article 8 exige que l'Etat fournisse à la personne concernée une possibilité effective de contester la décision d'expulsion ou de refus d'un permis de séjour et d'obtenir un examen suffisamment approfondi et offrant des garanties procédurales adéquates des questions pertinentes par une instance interne compétente fournissant des gages suffisants d'indépendance et d'impartialité (M. et autres c. Bulgarie, no 41416/08, §§ 122 à 132, 26 juillet 2011, et, mutatis mutandis, Al-Nashif c. Bulgarie, no 50963/99, § 133, 20 juin 2002). »

De rechtspraak van het EHRM heeft dan ook een aantal criteria ontwikkeld om de proportionaliteit van een inmenging in het gezinsleven te bepalen. Voor een samenvatting van deze criteria, zie het arrest Üner:

- « — la nature et la gravité de l'infraction commise par le requérant;
- la durée du séjour de l'intéressé dans le pays dont il doit être expulsé ;
- le laps de temps qui s'est écoulé depuis l'infraction, et la conduite du requérant pendant cette période;
- la nationalité des diverses personnes concernées ;
- la situation familiale du requérant, et notamment, le cas échéant, la durée de son mariage, et d'autres facteurs témoignant de l'effectivité d'une vie familiale au sein d'un couple ;
- la question de savoir si le conjoint avait connaissance de l'infraction à l'époque de la création de la relation familiale ;
- la question de savoir si des enfants sont issus du mariage et, dans ce cas, leur âge; et
- la gravité des difficultés que le conjoint risque de rencontrer dans le pays vers lequel le requérant doit être expulsé.
- l'intérêt et le bien-être des enfants, en particulier la gravité des difficultés que les enfants du requérant sont susceptibles de rencontrer dans le pays vers lequel l'intéressé doit être expulsé ; et
- la solidité des liens sociaux, culturels et familiaux avec le pays hôte et avec le pays de destination. »

Verzoeker is in juni 2015 aangekomen met een geldig visum. Hij woont sinds bijna twee jaar met zijn zus en zijn schoonbroer. Deze relatie is duidelijk beschermd door artikel 8 EVRM.

Een inreisverbod van 2 jaar is helemaal tegenstrijdig met het recht van verzoeker om een duurzame relatie voort te brengen met zijn familieleden, namelijk zijn zus en zijn schoonbroer.

Bestreden beslissing bevat geen effectieve beoordeling van de proportionaliteit van de maatregeling.

Inderdaad, het beweren dat er geen schending is van artikel 8, door het feit dat dus zuster van verzoekster naar Vietnam terug kan keren, zonder in de motivering aan te duiden dat zijn zuster in België haar leven heeft opgebouwd, dat zij met een Belg die in België werkt is getrouwd, is een duidelijke schending aan het plicht van motivering van verwerende partij.

Krachtens bestreden beslissing, "de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties".

Het verbieden voor verzoeker om terug naar België te kunnen komen voor de twee komende jaren is doch een duidelijke beëindiging van zijn familiale relaties, aangezien hij zijn eigen zus niet meer zal kunnen bezoeken.

Hij heeft immers zijn sociale leven in België opgebouwd, en volgt succesvol zijn cursus Frans sinds september 2015. Verzoeker is goed geïntegreerd in de Belgische samenleving.

Dat zijn relaties dat beschermd zijn door artikel 8 onder het onderdeel privéleven. Bestreden beslissing schendt het privéleven van verzoeker in een disproportionele manier.

Verzoeker toont aan dat de uitvoering van de bestreden beslissing een schending van artikel 8 EVRM zal oorzaken."

2.2. Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Het huidige beroep is slechts gericht tegen de beslissing houdende het opleggen van een inreisverbod, en niet tegen een bevel om het grondgebied te verlaten. In de mate dat het middel gericht is tegen de

“mogelijke uitwijzing” van verzoeker, en/of is geput uit de vermeende schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op verwijderingsbeslissingen, is het onontvankelijk.

2.3. Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. [...]”

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : [...]”

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande gesteld: *“De beslissing tot verwijdering van 02/05/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid had ingediend tegen de bijlage 13septies (i.e. het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering) van 2 mei 2017 waarvan sprake, maar dat deze vordering door de Raad werd verworpen bij arrest nr. 186 692 van 11 mei 2017 en dat ertegen geen annulatieberoep werd ingediend, terwijl de termijn daartoe inmiddels is verstreken, zodat dit bevel om het grondgebied te verlaten definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Verzoekers standpunt dat de *“tekortkomingen bij het vormen van het bevel [...] dan aan bod [komen] bij het vormen van het inreisverbod”*, kan in casu dus niet dienstig worden aangebracht.

2.4. Verzoeker betoogt dat het hoorrecht in casu van toepassing is, dat hij bij zijn zus en schoonbroer woont in Brussel, dat deze relatie beschermd is door artikel 8 van het EVRM en dat hij niet de mogelijkheid heeft gekregen om de verwerende partij te verwittigen over de gevolgen van het bestreden inreisverbod voor wat betreft zijn familieleven in België. De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met het feit dat verzoekers zus in België haar leven heeft opgebouwd en dat zij met een Belg is getrouwd die in België werkt. Voorts wijst hij erop dat hij gedurende twee jaar zijn zus niet zal kunnen bezoeken en, verder, dat hij zijn sociale leven in België heeft opgebouwd, goed geïntegreerd is en succesvol een cursus Frans volgt sinds september 2015. Hij concludeert dat deze relaties zijn beschermd onder het onderdeel privéleven van artikel 8 van het EVRM, dat wordt geschonden op een disproportionele manier.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De aanvrager van een verblijfstitel kan er bijgevolg geen recht aan ontlenuen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het recht om te worden gehoord maakt daarentegen wel integraal deel uit van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten.

Hoewel niet wordt betwist dat de thans bestreden beslissing een bezwarende maatregel is die de belangen van verzoeker op nadelige wijze kan beïnvloeden, moet erop worden gewezen dat het Hof herhaaldelijk heeft opgemerkt dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben.

Hieruit volgt volgens het Hof dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van de rechten van de verdediging tijdens een administratieve procedure een schending van die rechten oplevert. Voorts is niet elk verzuim om met name het recht om te worden gehoord te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn

standpunt had kunnen aanvoeren. (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak)

Verzoekers uitgangspunt is dat hij in België een beschermenswaardig familie- en privéleven heeft en dat, mocht hij daarover zijn gehoord, de belangenafweging door de verwerende partij anders zou zijn geweest.

Vooreerst, wat het gezins- en familieleven betreft, moet erop worden gewezen dat artikel 8 van het EVRM deze begrippen niet definieert. Het zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of familieleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Verzoeker verwijst naar de samenwoont met zijn zus en schoonbroer.

Er moet op worden gewezen dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoontelijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Hetzelfde geldt voor de relatie tussen meerderjarige broers en zussen (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, Javeed v. Nederland).

Daar de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94), kunnen andere familiebanden slechts uitzonderlijk gelijkgesteld worden met een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gebruikelijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen, betreffen onder meer een financiële of materiële afhankelijkheid, een lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, waarbij tevens de mate van reële afhankelijkheid moet worden nagegaan.

De Raad stelt vast dat verzoeker meerderjarig is en inmiddels 26 jaar oud. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat hij op 11 juli 2015 naar België kwam met een visum in het kader van zijn studies en toelating tot verblijf kreeg tot 30 september 2016. Het loutere feit dat hij in België samenwoont met zijn zus en schoonbroer volstaat, in het licht van het feit dat verzoeker pas in 2015, en dus als meerderjarige, in België aankwam, geenszins om aannemelijk te maken dat hij een beschermenswaardig gezins- of familieleven heeft met zijn zus en zwager.

In de mate dat verzoeker zich nog beroept op zijn privéleven, moet erop worden gewezen dat het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn sociale belangen –behoudens het feit dat hij Franse taallessen volgde– niet verder concretiseert of enigszins duidt, waarbij moet worden opgemerkt dat de normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande, op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen. Het volgen van taallessen volstaat niet om een beschermenswaardig privéleven aan te tonen, temeer nu deze taallessen niet los kunnen worden gezien van het doel waarmee verzoeker naar België was gekomen, met name het volgen van studies. Voor het overige houdt hij het bij beweringen, zonder meer.

Waar ten slotte verzoeker nog betoogt dat hij gedurende twee jaar zijn zus niet zal kunnen komen bezoeken, toont hij niet aan dat zijn zus hem niet kan opzoeken, minstens voor een korte periode, in hun beider herkomstland.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat verzoeker geen beschermenswaardig gezins-, familie- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft aangetoond. Hij kan zich dan ook niet dienstig op deze bepaling beroepen. In die zin maakt hij derhalve evenmin aannemelijk dat, mocht hij zijn gehoord over zijn relatie met zijn zus en schoonbroer enerzijds, of zijn vermeende privéleven anderzijds, het besluitvormingsproces een andere afloop had kunnen hebben. De vermeende schending van het hoorrecht kan in casu dus niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Noch een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, noch een schending van het hoorrecht zijn aangetoond.

2.5. In de mate dat verzoeker nog een heleboel andere rechtsregels en -beginselen geschonden acht, moet worden vastgesteld dat hij hieraan geen andere, van de hiervoor vermelde middelonderdelen te onderscheiden invulling geeft maar enkel nastreeft het middel meer indrukwekkend te laten klinken (RvS nr. 227.763 van 19 juni 2014, Ureel). Het middel is in zoverre dan ook onontvankelijk.

2.6. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS